

торазумнето изисква да изпълна волята на Сеяна. И азъ му написахъ една ода. Ха! ха! ха! Ти не можешъ си представи, какво глупаво сѣздание излѣзе отъ моята ода! Бавиевите творения сѣ Енеида предъ моята ода! Въ нея азъ произвождамъ Сеяна отъ Диомеда, и Сеянъ я прие благосклонно и заповѣда да я распространяватъ, за да са поддържи добриятъ вкусъ! . . Е, кажи ми, приятелю мой, не е ли това подлостъ? Азъ презирамъ любимицѣтъ, а длъженъ сѣмъ да го хвала въ своите стихове. Зная, че азъ са унизихъ въ очите на оние, които цѣнатъ искуството, а въ сѣщото време — сѣгласи са — азъ не можахъ да постѣпа друго-яче. Какво би ти направилъ на мое мѣсто?

Кремуций.

Азъ не сѣмъ поетъ и не мога да бъда въ таково положение.

Сатрий.

Добре; ти си историкъ. Е, какво би направилъ, ако би извѣднашъ Сеянъ да ти заповѣда да опишешъ царствованието на Тиверия?

Кремуций.

Това мене никога нѣма да предложатъ, защото сѣкога ще да вамѣратъ хора, които по-добре отъ мене познаватъ сѣвременната история, съ която са азъ не занимавамъ.

Сатрий (като помжлава малко).

Приятелю мой! Азъ сѣмъ дошѣлъ при тебе за важна работа. (Сѣ таинственъ видѣ) Азъ сѣмъ дошѣлъ да та предупреда и да та предпаза като приятель.